

Nikbinlik

Yolmayın,
çobanyastığının günahsız ləçəklərini,
Yormayın, eyni suallarla onu:
- Sevir, sevmir...

Cavabını bildiyiniz sualları
başqasından soruşmayın.
Çiçəklər uşaqlar kimidir,
yalan danışa bilməzlər...

Göndərməyin parabüzənləri
sevdiyinizin arxasınca,
düşünün.

Bəlkə də,
barmağınızın ucundakı böcək
elə sizi aparmaq üçün gəlmiş...

Metamorfoz

Dayanar yol kənarında
hər gün bir uşaq.
Hər gün bir uşaq
dayanar yol kənarında.
Çəkər yolların tozunu kirpiklərinə,
soruşar atasını hamıdan.
Bilməyənlər “görmədim” deyər,
Bilənlər başını tumarlayıb keçər...

Atasının ayaqqabısını
geyib qaçan uşaq
maşınları da ötüb keçəcəyini düşünər...
Bağlaya bilmədiyi ayaqqabının ipləri
dolaşar ayaqlarına -
yıxılar üzü üstə,
yıxılar atasızlığa.

Hərif hər gün ataya məktub yazar
hərfsiz bir əlifbada.
Tanrıdan, bir də mələklərdən başqa
kimsə bilməz bu əlifbanı.
Tək qalınca,
çəkilib bir küncə
göndərər bütün parabüzənləri
atasının dalınca:
“Uç, uç, qarı nənə, mənə atamı gətir”.

Bir daşın üstünə çıxıb
əllərini yuxarıya uzadan uşaq
Allaha toxunacağını düşünər.
Qalxar hündürə, laaap hündürə -
barmaqlarının ucuna!
Amma yenə toxuna bilməz,
çatmaz əlləri Ona...

Bir gün hürkər,
görəndə çiyindən çıxan
ağappaq, ağappaq lələkləri...
“Ata! Ata!”, - qışqırar.
Qışqırar pərən salar çiyindəki
mələkləri.
Atar özünü lələklərinin ucundakı
həsrətdən,
nə ölüsünü görən olar, nə dirisini:
yer üzündə bir uşaq azalar,
göy üzündə bir mələk çoxalar...

Uşaqlar

Uşaqlar,
bilməzsiziz olmadığınız evin
səssizliyini...
Siz olmayan evlərin
sükutunun dərinliyindən
heç Məlikməmməd də çıxıb bilməz.

Bilməzsiziz
sizə həsrət qalanların
evdə pişik saxlamasının ağrısını.

Ramil Əhməd

Qonşuda bir qadın var
dibçəkdəki güllərinə
qızım deyir, pişiyinə oğlum...

Uşaqlar,
siz olmayan evlərdə
televizorda heç vaxt
cizgi filmi göstərmirlər.

O evlərin nağılında
kişi qadından utanır,
qadın da kişidən.
O evlərin nağılında
bir-birini sevmirlər,
bir-birlərinə öyrəşirlər.
O evlərin nağılında
nə işıq gələn tərəf var,
nə də it hürən...
O evlərin nağılında
ancaq kişi dodaqlarının işğalı altında
qalır bir qadının döşləri...
Gözlərindən süd axır,
bəlkə də, hər ağlayanda,
kim bilir...

Uşaqlar,
siz olmasanız,
kişilər ata olmaz,
qadınlar ana...

Adəm üçün

Adəm, oxuyursansa bu şəri,
istəyirəm biləsən ki,
biz yaşamırıq:
min ildi
sənin bir qadına
uduzmağının bədəlini ödəyirik
ömür deyilən bu şeylə...

Adəm,
şikayət ərizəsi deyil bu,
rahat ol.
Varsa, o biri dünya,
yəqin, ruhsan indi.
Nə bilim,
bəlkə, sən də min ildi yenidən
doğulursan
başqa-başqa bədənlərdə.
Min ildi sən də söyürsən Adəmi,
özün olduğunu bilmədən...

Adəm, üzülmə,
təsəlli ver özünə.
De ki, eyni bezin qırağıyıq biz kişilər.
De ki, siz də olsaydınız mənim yerimdə,
eyni şeyi edərdiniz.
De ki, qadınlar bir-sıfır hesabıyla
öndədir həmişə.
De ki, cənnət bir qadının dişlədiyi
almanın yarısına belə dəymir.

Ürəyin nə istəyir de, Adəm,
yetər ki, rahat ol, üzülmə.